

Frontbrev fra søster Gerd.

Dere som var med på Borrestevnet og andre oppmarsjer og stevner utover våren og sommeren 1941 husker sikkert søster Gerd. Som en reddende engel dukket hun alltid opp hvis noen hadde skadet seg.

Hun gjør no sammen med flere andre sin innsats som lotte i Den norske Legion, og gjentelandslederen har fått et brev fra henne som vi har fått lov til å gjengi her. Som dere vil se er søster Gerd meget interessert i vårt arbeid i Ungdomsfylkingen, og både hun og de andre søstrene vil sette stor pris på å høre nytt fra vårt arbeid her heime.

*Dere kan skrive til søster Gerd under adressen:
OBSCHWESTER GERD ENODD, FELDP.NO. 45 932,
og hun spørger sikkert for at også de andre søstrene blir delaktig i nyhetene heimefra.*

Kampfelle!

Jeg har så ofte tenkt jeg skulde skrive til deg, men det har dessverre så altfor lett for å bli bare med tanken.

Dette skal forestille å være et julebrev, men antakelig kommer det vel ikke fram før ut i neste år en gang når jeg sender det så sent, men bedre sent enn aldri. Her har vi også begynt å tenke på juleforberedelsene, og i går var det stort møte hos sjefflægen, hvor vi da kom med forskjellige forslag. Vi vil jo forsøke å lage en så hyggelig jul som mulig her på sykehuset for de tapre gutta våre. Alle nordmennene som vi hadde som pasienter her i lengre tid, reiste i forrige uke heim til Norge på Urlaub. I øyeblikket har vi da bare en nordmann her som vi til gjengjeld forsøker å skjemme bort så godt vi kan.

Vi savner så de norske guttene vi hadde her. De var stamgjester oppe hos oss i vår store stue her på søsterhjemmet om aftenene. Så diskuterte vi alltid nyhetene i de siste nummerene av «Fritt Folk», eller også sang vi ut hele NS-sangboken fra perm til perm. Flere av guttene, som var her, hadde vært ute nesten to år, så det var jo intet under at de syntes det var koselig med litt såkalt «hjemlig hygge» igjen.

Hvordan går det med arbeidet i Ungdomsfylkingen nå?

Jeg har alltid ment at det er noe av det viktigste og uten tvil det mest interessante. Som sykepleierske hadde jeg jo dessverre så altfor liten tid til å arbeide noe særlig aktivt i Ungdomsfylkingen. Når en arbeider på sykehus blir det alltid så sent om kveldene og en har liten tid til didspisjon for andre ting. Men når jeg en gang kommer heim

igjen, har jeg tenkt å ta igjen det forsømte. Det kommer forresten til å bli lenge til. Har nettopp skrevet under ny forpliktelse til 1.1.1944. Det er forresten en mulighet for at vi kommer heim på Urlaub en tur i år.

Du vil vel gjerne høre hvordan vi har det her nede. Hvis jeg en gang kommer heim på Urlaub og skal bytte ut søstre, vilde jeg gjerne ha et par representanter fra Gjenteherden med, forutsatt at de har kvalifikasjoner til det.

Den første tiden her i Russland var vi i Djep-propetrowsk. Vi hadde især den siste tiden svært god tid, så vi hadde rikelig anledning til å bese byen og bade og seile og ro på Dnjepr. Jeg har aldri sett et land med så store motsetninger som her i Russland. Nede ved bredden av Dnjepr rett ned for byen, lå en mengde flotte badeanstalter, med parkanlegg, musikkpaviljong, helt luksuriøst altså. Her holdt de kommunistene og stor-jødene til og levde flott i sus og dus, i «gamle dage», mens det 50 meter vekk levde mennesker i den ytterste nød og armod i falleferdige rønner hvor da dyr og mennesker var stablet inn sammen. Intet under at befolkningen puster lettet ut no. Først til Rostov med tog og siden 4 dager med buss, stadig sydover.

Slik er det altså gått til at vi nå er havnet langt ned i fjellene, og har opprettet lasarett i en liten by 800—900 m. o. h. Den første tiden hadde vi masse å gjøre. Her var ingen tyske søstre. Vi 18 søstre måtte greie alt selv med hjelp av rumenske søstre. Vi klarte brasene, og du vet jeg er jo litte bitte grand stolt over at vi her har et lasarett til 500 pasienter opprettet, ledet og drevet av norske søstre.

For en tid siden fikk vi 2 finske og 1 tysk søster hit, og i nærmeste framtid venter vi også et par hollandske søstre, slik at alle pasientene våre her skal ha anledning til å snakke sitt morsmål. En meget sympatisk tanke, ikke sant? Det er litt rart for meg å være oversøster her på dette tyske lasarettet i og med at det er en tysk søster her, som til og med er eldre enn meg. Men divisjonslægen vil ha det slik, og da har jeg naturligvis ikke annet enn å lystre og forsøke å gjøre mitt beste.

Jeg har ikke meget tid til overs for brevskrivning så jeg får nok slutte for denne gang i håp om at jeg snart får høre fra deg, og om ditt arbeide i Ungdomsfylkingen.

Ha det bra. Med ønsker om fortsatt hell i arbeidet.

Heil og Sæl

Søster Gerd